

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobce: **JUDr. A. Š.**, advokát, ev. č. X
sídlem X

proti
žalované: **Česká advokátní komora**
sídlem Národní 16, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí odvolacího kárného senátu odvolací kárné komise žalované ze dne 12. 12. 2019 zn. K 75/2015,

takto:

- I. Rozhodnutí odvolacího kárného senátu odvolací kárné komise České advokátní komory ze dne 12. 12. 2019 zn. K 75/2015 se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí odvolacího kárného senátu odvolací kárné komise žalované (dále též „*odvolací orgán*“), jímž odvolací orgán zrušil kárné rozhodnutí kárného senátu kárné komise České advokátní komory (dále též „*prvostupňový orgán*“) ze dne 14. 10. 2015 zn. K 75/2015, a sám ve věci nově rozhodl tak, že uznal žalobce, tehdy kárně obviněného, vinným kárným proviněním podle § 16 odst. 1, 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*zákon o advokacii*“), a § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1, 2 a čl. 9 odst. 1, 2 usnesení představenstva České advokátní komory č. 1/1997 Věstníku, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*etický kodex*“), kterého se žalobce dopustil tím, že „*poté, co mu jako právnímu zástupci oprávněného společnosti C. s. r. o., v exekučním řízení vedeném u Exekutorského úřadu v O. pod sp. zn. 164 EX 4502/13 poukázal soudní exekutor Mgr. J. S. dne 19. 12. 2014 na jeho účet částku 803.946,36 Kč jako vymožené plnění pro jeho klienta společnost C. s. r. o., a ačkoliv ho společnost C. s. r. o. dopisem ze dne 14. 1. 2015 a opakovaně dopisem ze dne 20. 1. 2015 vyzvala k vydání přijatého plnění, a ačkoliv e-mailem ze dne 15. 1.*

2015 společnosti C. s. r. o. slíbil provést úhradu přijatého plnění dle jejího požadavku, výzvě společnosti C. s. r. o. nevyhověl a přijaté plnění zadržuje dílem na účtu určeném pro přijímání prostředků nenáležících advokátovi, vedeném na jméno advokáta pod č. X a dílem je odeslal do soudní úschovy, přijaté OS v Ostravě usnesením ze dne 16. 6. 2015 č. j. 99 Sd 4/2015-46 a to k návrhu kárně obviněného; tedy nechránil práva a oprávněné zájmy klienta a neřídil se jeho pokyny, při výkonu advokacie nejednal čestně a svědomitě, při výkonu advokacie nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu, když za tím účelem nedodržel pravidla profesní etiky ukládající mu povinnost poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu, povinnost plnit převzaté závazky, povinnost klienta řádně informovat, jak vyřizování jeho věci postupuje, a poskytovat mu včas vysvětlení a podklady potřebné pro uvážení dalších příkazů, povinnost peníze a jiné hodnoty, které převzal ke stanovenému účelu, opatrovat s péčí řádného hospodáře a nepoužít je jinak než ke stanovenému účelu; za což mu bylo podle § 32 odst. 3 písm. c) zákona o advokacii uloženo kárné opatření - pokuta ve výši 80 000 Kč s náhradou nákladů kárného řízení.

2. Proti napadenému rozhodnutí brojí žalobce podanou žalobou. Námitky v ní uplatněné lze rozdělit do těchto žalobních bodů.
3. *Za prvé.* Žalobce namítá vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí, jelikož podle výroku porušil povinnost řádně informovat společnost C. s.r.o. (dále též „klient“), jak vyřizování její věci postupuje a poskytovat jí včas vysvětlení s potřebnými podklady pro uvážení dalších příkazů, avšak podle odůvodnění z kárné viny byla vypuštěna pasáž, že o přijetí vymoženého plnění svého klienta neinformoval.
4. *Za druhé.* Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, které vychází z nesprávného právního posouzení i z vadně zjištěného skutkového stavu. Žalobce z původně vymožené částky si částku 151 735 Kč neponechal jako odměnu za právní služby, složil ji odděleně na zvláštním účtu pro přijímání finančních prostředků nenáležících advokátovi. Dne 29. 1. 2015 podal u Okresního soudu v Ostravě návrh na přijetí částky 664 844,89 Kč do soudní úschovy, představované celkovým vymoženým plněním v částce 816 579,89 Kč, ponížené o částku 151 735 Kč s DPH předem sjednanou s klientem jako smluvní cenu právních služeb za zastupování. Stalo se tak ještě předtím, než se dozvěděl, že klient na něho učinil podnět žalované. Žalobce nejednal svévolně, nýbrž po předchozích pochybnostech vyvolaných objektivními okolnostmi případu, které v žalobě obsírně popisuje. Podle žalobce žalovaná nezohlednila pochybnosti žalobce o oprávněném příjemci vymoženého plnění, založené na dlouhodobé spolupráci s klientem, narušené jednáním klienta. Žalobce má za to, že po právu složil část vymožených finančních prostředků do soudní úschovy. V napadeném rozhodnutí žalovaná toliko konstatovala, že se měl vytýkaného jednání dopustit tím, že nevyplatil vymožené finanční prostředky ihned klientovi, další osoba neměla si činit nárok na vymožené plnění. Soud přitom pochybnosti žalobce akceptoval a prostředky do soudní úschovy přijal. Žalobce nesouhlasí s prvostupňovým orgánem, že lze možné pochybnosti o příjemci vymožených prostředků redukovat pouze na exekuční příkaz či na předběžné opatření, v daném případě by tím byl popřen smysl řízení o úschově. Věc podle žalobce byla nesprávně právně posouzena, neboť úsudek o pochybnostech o oprávněném příjemci je povinen posoudit právě úschovní soud, nikoli aby byl přičítán k tíži žalobce za porušení stavovských předpisů. V daném případě se nejednalo o exces, neboť žalobce nezpronevěřil vymožené prostředky a neodmítl je vydat klientovi. Klient není krácen na právech tím, že by se jich nemohl domoci. S těmito

argumenty se žalovaná nevypořádala, toliko bez dalšího uvedla, že podmínky složení finančních prostředků do soudní úschovy neshledala, resp. je redukovala na exekuční příkaz či předběžné opatření. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné, nejsou z něj zřejmé úvahy žalované.

5. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě ji navrhla zamítnout jako nedůvodnou. Konstatovala, že vypuštění části původní skutkové věty „*o přijetí vymoženého plnění klienta neinformoval*“, nezpochybňuje porušení povinnosti advokáta informovat klienta, jak vyřizování věci postupuje a poskytovat mu včas vysvětlení a podklady potřebné pro uvážení dalších příkazů, což je povinností širší. Jde o okruh povinností advokáta směřujících k řádné komunikaci s klientem během řešení jeho právní věci, jež se v případě dané právní věty promítají i do skutečnosti, že žalobce tuto informaci klientovi poskytl vadně, tj. přislíbil mu provést úhradu a tuto úhradu neprovedl. V dané věci není rozpor v jednotlivých částech odsuzujícího výroku napadeného rozhodnutí. Dále uvedla, že Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 5. 11. 2019 č. j. 10 As 27/2016-61, zrušil předchozí rozhodnutí odvolacího orgánu, jelikož neshledal za prokázané, že by žalobce neinformoval klienta o vymoženém plnění a pro procesní vadu, jelikož se odvolací orgán nevypořádal s námitkami stran této části skutkové věty. Soud se tedy již jednou zabýval jak zjištěným skutkovým stavem, tak i právním hodnocením jednání žalobce. Pokud v žalobě žalobce kopíruje veškeré námitky, které již byly předmětem přezkumu správního soudu, a s nimiž se soud vypořádal, není podle žalované důvod, proč by se k nim musela znovu vyjadřovat. Odkazuje proto na své vyjádření k žalobě vedené pod sp. zn. 10 As 27/2016.
6. Žalobce v replice setrval na své žalobní argumentaci.
7. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (které strany ani nepožadovaly), neboť v řízení shledal procesní vady, pro které lze napadené rozhodnutí zrušit bez nařízení jednání ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
8. Z kárného spisu vyplývají tyto rozhodné skutečnosti:
9. Dne 29. 1. 2015 byla žalované doručena stížnost klienta na shora jmenovaného advokáta, že mu neoprávněně zadržuje finanční prostředky z exekučního řízení, i přes výslovný pokyn k vyplacení.
10. Dne 12. 2. 2015 bylo žalované doručeno podání, v němž jmenovaný advokát věc vysvětluje a nesouhlasí se stížností.
11. Dne 14. 7. 2015 předseda kontrolní rady žalované jako kárný žalobce podal na jmenovaného advokáta kárnou žalobu.
12. Podáním ze dne 30. 8. 2015 kárně obviněný advokát s kárnou žalobou nesouhlasil.
13. Dne 14. 10. 2015 při ústním jednání byl kárně obviněný slyšen.
14. Rozhodnutím prvostupňového orgánu (ze dne 14. 10. 2015 zn. K 75/2015) byl kárně obviněný uznán vinným, že „*poté, co mu jako právnímu zástupci oprávněného společnosti C.s.r.o. v exekučním řízení vedeném u Exekutorského úřadu v O. pod čj. 164 EX 4502/13 poukázal soudní exekutor Mgr. J.S. dne 19. 12. 2014 na jeho účet částku 803.946,36 Kč jako*

vymožené plnění pro jeho klienta společnost C.s.r.o., o přijetí vymoženého plnění svého klienta neinformoval, a ačkoliv ho společnost C.s.r.o. dopisem ze dne 14. 1. 2015 a opakovaně dopisem ze dne 20. 1. 2015 vyzvala k vydání přijatého plnění, a ačkoliv e-mailem ze dne 15. 1. 2015 společnosti C.s.r.o. slíbil provést úhradu přijatého plnění dle jejího požadavku, výzvě společnosti C.s.r.o. nevyhověl a přijaté plnění zadržuje dílem na účtu určeném pro přijímání prostředků nenáležících advokátovi, vedeném na jméno advokáta pod č. X a dílem je odeslal do soudní úschovy, přijaté OS v Ostravě usnesením ze dne 16. 6. 2015, č.j. 99 Sd 4/2015-46, a to k návrhu kárně obviněného“; porušil tím § 16 odst. 1, 2 a § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1, 2 a čl. 9 odst. 1, 2 etického kodexu, za což mu bylo podle § 32 odst. 3 písm. c) zákona o advokacii uloženo kárné opatření pokuta ve výši 90 000 Kč. V odůvodnění prvostupňový orgán uvedl, že ačkoli kárně obviněný dne 22. 12. 2014 obdržel na účet finanční prostředky pro klienta jako oprávněného, kterého zastupoval v exekučním řízení, informoval o tom klienta až dne 14. 1. 2015 poté, co klient platbu avizoval. Uvedenou lhůtu považuje prvostupňový orgán za nepřiměřeně dlouhou, v ní měl kárně obviněný klienta informovat. Kárně obviněný prostředky klientovi nevyplatil, část si jich ponechal na účtu vedeném na jeho jméno a část po několika měsících po přijetí odeslal nadbytečně do soudní úschovy. Je bezvýznamné, že k prostředkům uplatnila nárok třetí osoba, který nebyl doložen. Kárně obviněný tím porušil povinnosti při nakládání s penězi klienta.

15. Proti tomuto rozhodnutí podal kárně obviněný odvolání, o němž rozhodl odvolací orgán dne 24. 6. 2016 rozhodnutím pod zn. K 75/2015 tak, že rozhodnutí prvostupňového orgánu potvrdil.
16. Proti rozhodnutí odvolacího orgánu podal kárně obviněný žalobu, o níž rozhodl desátý senát rozsudkem ze dne 5. 11. 2019 č. j. 10 Ad 27/2016-61 tak, že zrušil rozhodnutí odvolacího orgánu ze dne 24. 6. 2016 zn. K 75/2015, a věc vrátil žalované k dalšímu řízení se závazným právním názorem (viz bod 60. rozsudku desátého senátu), že odvolací orgán „*opomenul vypořádat odvolací námitky zpochybňující závěr uvedený ve výroku Prvostupňového rozhodnutí, dle něhož žalobce klienta o vymoženém plnění neinformoval*“ (dále viz bod 19. tohoto rozsudku).
17. Poté, co se věc vrátila žalované, odvolací orgán napadeným rozhodnutím (ze dne 12. 12. 2019 zn. K 75/2015) zrušil rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 14. 10. 2015 a znovu sám ve věci nově rozhodl (viz bod 1. tohoto rozsudku). V odůvodnění uvedl, že se věcí zabývá poté, co desátý senát rozhodnutí odvolacího orgánu ze dne 24. 6. 2016 zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Konstatuje, že v obou stupních kárného řízení i v řízení soudním nebylo zpochybněno, že klient dopisy ze dnů 14. 1. 2015 a 20. 1. 2015 vyzval kárně obviněného k vydání obdržených prostředků, který e-mailem ze dne 15. 1. 2015 přislíbil klientovi je uhradit, přesto kárně obviněný prostředky zadržel. Dílem si je ponechal na zvláštním účtu vedeném na jméno kárně obviněného a dílem je složil do soudní úschovy. Kárně obviněný se tím dopustil hrubého porušení povinností advokáta. Odvolací orgán vázán právním názorem správního soudu proto „*vypustil z výroku tu část, v níž byl kárně obviněný obviněn z toho, že nejen, že svému klientovi vymožené finanční prostředky nevyplatil, ale i z toho, že „o přijetí vymoženého plnění svého klienta neinformoval“ V pochybnostech pro kárně obviněného lze uzavřít, že ode dne, kdy kárně obviněný zjistil, že exekutor na jeho účet plnil vymožené peněžní prostředky pro klienta, do doby, kdy kárně obviněný z podnětu klienta o těchto finančních prostředcích začal komunikovat, neuplynula tak dlouhá lhůta, aby skutečnost neinformování klienta o vymoženém plnění mohla být přičítána kárně obviněnému k tíži. Nutno přiblížit k tomu, že do běhu času navíc vstoupily svátky vánoční a Nový rok.*

Proto se jeví určité prodlení v neinformovanosti klienta ze strany kárně obviněného jako ospravedlnitelné. Samo neinformování klienta, byť bylo doposud v kárném řízení hodnoceno jako nikoli včasné, se jeví ve světle dalšího skutkového děje nepodstatným. Zásadním pochybením kárně obviněného je, že vymožené plnění svému klientovi nevyplatil. S ohledem na tuto skutečnost došlo ke snížení pokuty z částky 90.000 Kč na částku 80.000 Kč. Jak je shora uvedeno, kárný senát i odvolací senát zjistily správně skutkový stav, je rovněž správná i právní kvalifikace. Byla porušena jedna ze základních zásad při poskytování právní služby, že advokát je povinen dbát pokynů klienta a s finančními prostředky nakládat v souladu s jeho příkazy. Tak to ostatně hodnotil jednání kárně obviněného i Městský soud v Praze ve shora označeném rozhodnutí.“

18. V tomto řízení třetí senát musel nutně dbát, při respektování zásady legitimního očekávání a předvídatelnosti rozhodnutí, zda v následně probíhajícím řízení poté, co se věc dostala zpět žalované, byl respektován v úplnosti závěr (právní názor) vyjádřený ve zrušujícím rozsudku desátého senátu, jímž soud žalovanou v dalším postupu zavázal.
19. Desátý senát městského soudu v rozsudku ze dne 5. 11. 2019 č. j. 10 Ad 27/2016-61, shledal rozhodnutí odvolacího orgánu ze dne 24. 6. 2016 zn. K 75/2015 nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť odvolací orgán zcela opomenul vypořádat odvolací námitky zpochybňující závěr uvedený v rozhodnutí prvostupňového orgánu, podle něhož žalobce klienta o vymoženém plnění neinformoval. Pod body 39. a 40. rozsudku desátý senát konstatoval, že „žalobce v odvolání plausibilně zpochybňoval závěr uvedený ve výroku Prvostupňového rozhodnutí, dle kterého se kárného provinění dopustil mj. tím, že klienta o vymoženém plnění neinformoval. Nelze přitom pochybovat o tom, že i za toto jednání, jež bylo součástí popisu skutku ve výroku Prvostupňového rozhodnutí, byl žalobce rozhodnutími žalované postihnut. Uvedená část výroku přitom prima facie neodpovídá obsahu relevantní části odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí, v níž kárný senát v souladu s dříve uvedeným naopak připustil, že k informování klienta žalobcem o vymoženém plnění došlo, přičemž žalobci vytýkal, že doba mezi připsáním finančních prostředků na účel advokáta a mezi informováním klienta dne 14. 1. 2015 byla nepřiměřeně dlouhá, když k informování klienta mělo dojít teprve na podnět klienta, který došlo platbu avizoval. Platí tedy, že zatímco ve výroku Prvostupňového rozhodnutí klade kárný senát žalobci za vinu mj. to, že klienta o vymožení finančních prostředků (vůbec) neinformoval, v odůvodnění ve zjevném rozporu s obsahem výroku připouští, že k informování klienta došlo, avšak vytýká žalobci, že k tomu došlo s nepřiměřeným časovým odstupem. Žalobci se však na shora uvedené námitky, jimiž proti těmto závěrům kárného senátu brojil a jimiž (i s poukazem na argumentaci uvedenou v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí) zpochybňoval závěr uvedený ve výroku Prvostupňového rozhodnutí, že klienta o vymožení finančních prostředků neinformoval, žádné věcné reakce nedostalo.“ Proto v bodu 42. rozsudku zavázal žalovanou, „aby se s uvedeným komplexem námitek při vydání nového rozhodnutí o odvolání vypořádala, posoudila okolnosti týkající se výše identifikovaného rozporu mezi výrokem a odůvodněním Prvostupňového rozhodnutí a zajistila, aby bylo z jí vydaných rozhodnutí zjevné, zda žalobci vytýká, že se kárného provinění dopustil mj. skutkem spočívajícím v tom, že o přijetí vymoženého plnění svého klienta (vůbec) neinformoval, nebo tím, že klienta informoval po uplynutí nepřiměřeně dlouhé doby, a to až na základně iniciativy samotného klienta, přičemž v takovém případě se žalovaná neopomene přezkoumatelným způsobem vypořádat s procesní obranou žalobce poukazující na důvody, jimiž žalobce závěr o nepřiměřenosti doby uplynuvší mezi připsáním vymožených finančních prostředků a informováním klienta zpochybňoval.“

20. Žalovaná vázaná právním názorem desátého senátu byla povinna v dalším řízení vypořádat opomenuté odvolací námitky žalobce a posoudit okolnosti týkající se identifikovaného rozporu mezi výrokem a odůvodněním rozhodnutí prvostupňového orgánu, a též zajistit, aby bylo z rozhodnutí zjevné, zda žalobci vytyká, zda se kárného provinění dopustil mj. i skutkem spočívajícím v tom, že o přijetí vymoženého plnění svého klienta (vůbec) neinformoval, nebo tím, že klienta informoval po uplynutí nepřiměřeně dlouhé doby, z podnětu samotného klienta.
21. V návaznosti na výše uvedené soud v tomto řízení zkoumal, zda žalovaná, v napadeném rozhodnutí dostala shora vymezeným požadavkům desátého senátu. Soud přitom dospěl k dílčímu závěru, že odvolací orgán postupoval podle závazného právního názoru a v napadeném rozhodnutí reagoval na dříve opomenuté odvolací námitky žalobce ohledně (ne)informovanosti klienta o přijetí vymoženého plnění na straně 3 tím, že „vypustil z výroku tu část, v níž byl kárně obviněný obviněn z toho, že nejen, že svému klientovi vymožené finanční prostředky nevyplatil, ale i z toho že „o přijetí vymoženého plnění svého klienta neinformoval“. V pochybnostech pro kárně obviněného lze uzavřít, že ode dne, kdy kárně obviněný zjistil, že exekutor na jeho účet plnil vymožené peněžní prostředky pro klienta, do doby, kdy kárně obviněný z podnětu klienta o těchto finančních prostředcích začal komunikovat, neuplynula tak dlouhá lhůta, aby skutečnost neinformování klienta o vymoženém plnění mohla být přičítána kárně obviněnému k tíži. Nutno přiblížit k tomu, že do běhu času vstoupily svátky vánoční a Nový rok. Proto se jeví určité prodlení v neinformovanosti klienta ze strany kárně obviněného ospravedlnitelné.“ Napadeným rozhodnutím, jímž bylo zrušeno *en bloc* rozhodnutí prvostupňového orgánu a ve věci odvolací orgán sám nově rozhodl napadeným rozhodnutím, již nekladl žalobci za vinu, že „o přijetí vymoženého plnění svého klienta neinformoval“. Žalovaná tak odstranila rozpor výroku a odůvodnění a dostala požadavkům kladeným na ni v rozsudku ze dne ze dne 5. 11. 2019 č. j. 10 Ad 27/2016-61.
22. Jinak je tomu však se skutkovými okolnostmi k otázce zadržení vymožených finančních prostředků. Žalovaná sice žalobce uznala vinným jednáním popsaným pod bodem 1. tohoto rozsudku, ale její odůvodnění není přezkoumatelné. Je tomu tak proto, že z odůvodnění není zřejmé, jaké skutečnosti vzal odvolací orgán za rozhodné, jakými úvahami se řídil, jak hodnotil provedené důkazy a ze kterých vycházel, ani jak se vypořádal s žalobcem uplatněnými námitkami. Odvolací orgán v napadeném rozhodnutí toliko nepřipustně odkázal na předchozí závěry učiněné v kárném řízení a také v řízení soudním, když konstatoval, že „*kárný senát i odvolací kárný senát zjistily správně skutkový stav, je rovněž správná i právní kvalifikace. Byla porušena jedna ze základních zásad při poskytování právní služby, že advokát je povinen dbát pokynů klienta a s finančními prostředky nakládat v souladu s jeho příkazy. Takto ostatně hodnotil jednání kárně obviněného i Městský soud v Praze ve shora označeném rozhodnutí.*“ Takové odůvodnění nemůže obstát.
23. Městský soud připomíná, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno

(srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008 č. j. 7 Afs 212/2006-76). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.

24. Uvedeným požadavkům kladeným na odůvodnění správních rozhodnutí odvolací orgán nedostál, když v napadeném rozhodnutí pouze s odkazem na průběh kárného a soudního řízení konstatoval, že skutkové závěry byly zjištěny mimo vší pochybnost. Ke zjištěnému skutkovému stavu pod bodem 2. na str. 2 napadeného rozhodnutí toliko uvedl, že „[j]ak v řízení obou stupňů kárného řízení, tak v řízení soudním, zůstalo nezpochybněno, že přestože kárně obviněného jeho klient dopisem ze dne 14. 1. 2015 a znovu pak dopisem ze dne 20. 1. 2015 vyzval k vydání přijatého peněžitého plnění, a ačkoliv e-mailem ze dne 15. 1. 2015 kárně obviněný klientovi slíbil provést úhradu přijatého plnění od exekutora, výzvě klienta nevyhověl a pro něho vymožené plnění v exekučním řízení zadržel. Vymožené finanční prostředky si dílem ponechal na zvláštním účtu vedeném na jméno kárně obviněného a dílem je kárně obviněný složil do soudní úschovy“, aniž by uvedl, jak k těmto skutkovým zjištěním dospěl. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, proč odvolací orgán rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části rozhodnutí. Tyto důvody přitom musí vycházet z provedeného dokazování, musí být jasné a přesvědčivé. Funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost.
25. Napadené rozhodnutí (po zrušení rozhodnutí prvostupňového orgánu) je ve věci jediným samostatným rozhodnutím a jako takové musí splňovat požadavky kladené na náležitosti správního rozhodnutí podle § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*správní řád*“). Podle § 68 odst. 3 správního řádu musí správní orgán v odůvodnění rozhodnutí uvést důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Těmto požadavkům však odvolací orgán v napadeném rozhodnutí nedostál, když pouze obecně odkázal na zjištění učiněná v dříve zrušených rozhodnutích (tj. prvostupňového orgánu, odvolacího orgánu i zrušujícího rozsudku).
26. Odůvodnění napadeného rozhodnutí proto není přezkoumatelné, neboť, jak konstatoval již Vrchní soud v rozsudku ze dne 26. 2. 1993 č. j. 6 A 48/92-23 „z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a - v případě rozhodování o relativně neurčité sankci - jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správními, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí.“ O nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů lze tedy hovořit zejména v situaci, kdy se správní orgán v rozhodnutí řádně nevypořádá se

všemi námitkami účastníka řízení, případně své rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona.

27. Odůvodnění napadeného rozhodnutí obecně odkazující na závěry kárného senátu i závěry zrušujícího rozsudku je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Není možné, aby odvolací orgán odůvodnil napadené rozhodnutí toliko odkazem na jiné rozhodnutí (rozsudek městského soudu), či dokonce na rozhodnutí již zrušené (kárné rozhodnutí prvostupňového orgánu) s konstatováním, že byl správně zjištěn skutkový stav, jakož i učiněná právní kvalifikace.
28. Na základě shora uvedeného soud napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
29. Jelikož soud se ztotožnil se žalobcem, když shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, nemohl z povahy věci vypořádat žalobní námitky. Věc proto vrací žalované k dalšímu řízení, v němž se žalovaná námitkami žalobce i jeho návrhy na provedení důkazů uplatněnými v předmětné žalobě bude zabývat. Žalovaná bude v dalším řízení povinna odůvodnit, shledá-li žalobce vinným za kárné provinění, v jakých skutečnostech spatřuje jeho kárné provinění, jaká ustanovení zákona či etického kodexu tím žalobce porušil a proč mu ukládá kárné opatření (druh) tak, aby rozhodnutí podle § 68 správního řádu obstálo. Právním názorem vyloveným v tomto rozsudku je žalovaná vázána.
30. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Ty představuje pouze zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Žalobci proto bude na náhradě nákladů zaplacená žalovanou celková částka 3 000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. prosince 2022

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu